

zjištěním ztráty peněženku viděla, věděla tedy o tom, ve kterých místech se peněženka musí nacházeti, hledala ji tam a slibem nálezného obžalovanému učinila i dispoice o ní, takže přes to, že se z místa toho dočasně vzdálila, měla možnost kdykoli se tam vrátiti, peněženku tam hledati, měla též vůli nakládati s ní tak jako před jejím vytrousením, takže držby nad ní nepozbyla, pokud obžalovaný sám, zvednuv a ukryv peněženku u sebe, jí nepřekazil možnost s ní volně nakládati. Správně tedy uznal nalézací soud na odcizení peněženky s penězi z držení a bez přivolení Aloisie H-ové a kvalifikací činu jako krádeže nezavinil vytýkanou zmatečnost podle § 281 čís. 10 tr. ř.

Čís. 3292.

Nový zákon původcovský ze dne 24. listopadu 1926, čís. 218 sb. z. a n. nevztahuje se na činy z doby před 1. březnem 1927; pochybení v tom směru nemá však vliv na rozsudek, není-li v otázkách, jež byly v rozsudku řešeny, neshody mezi novým a starým zákonem.

Kdo získal (úplatně) originál obrazu i s výhradným právem reprodukčním, má výhradné právo rozmnožovací podle §§ 18, 31 zákona (§§ 18, 37 st. zák.).

I otisky pořizené menším štočkem jsou napodobeninami originálu.

Slovo »převedení« rozmnožovacího prostředku v § 18 nového zák. i »postcupení« v § 18 starého zákona znamenají převod rozmnožovacího prostředku do vlastnictví.

Pokud nevyvíňuje nevědomost o nedovolenosti reprodukce obrázku, dostal-li pachatel štoček od syna oprávněného, zaměstnaného v závodě otcově.

(Rozh. ze dne 13. října 1928, Zm I 499/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. května 1927, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin vědomého zásahu do práva původského podle §§ 45 a 46 čís. 1 zák. ze dne 24. listopadu 1926, čís. 218 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znova projednal a o ní rozhodl.

Důvody:

Předeslati je rozboru zmateční stížnosti a rozsudku, že, je-li správným tvrzení trestního oznámení i obžalovacího spisu, že dílo »B.-Bote; Jahrbuch für die deutsche Heimat 1927« vyšlo 26. října 1926, což rozsudek sice uvádí, ale nezjišťuje, neměl býti případ posuzován podle zákona ze dne 24. listopadu 1926, čís. 218 sb. z. a n., jenž podle svého § 69 nabyl účinnosti, byv vyhlášen dne 22. prosince 1926, teprve dnem 1. března 1927 a nemohl se tedy vzhledem k zásadě čl. IX. uvoz. patentu k obecnému zákoníku trestnímu ze dne 27. května 1852, čís. 117

ř. zák. vztahovati na činy z doby dřívější, jsa se zřetelem na trestní sankci § 45, připouštějící hromadění trestu na svobodě a pokuty, přísnějším, než § 51 zákona ze dne 26. prosince 1895, čís. 197 ř. zák. (srovnej rozhodnutí zrušovacího soudu ze dne 3. června 1927, Zm 1 566/26, sb. n. s. čís. 2813). Dlužno ovšem připustiti, že toto pochybení nalézacího soudu nemělo vliv na rozsudek, poněvadž v těch otázkách, jež byly v rozsudku řešeny, není neshody mezi obojím zákonem. Rozsudek zjišťuje, že soukromý žalobce nabyt před dobou, do níž spadaly děje v rozsudku probírané, od akademického malíře T-a úplatně originál perokresby znázorňující »Die Pfortenstiege« v B. i s výhradním právem reprodukčním, poukazuje dále k tomu, že obžalovaný nepopírá, že soukromý obžalobce je vlastníkem originálu a majitelem reprodučního práva podle zákona původského, a uznává sám, že soukromý obžalobce má výhradné nepopřené právo rozmnožovací podle § 18, 31 zák. pův. (nového, správně podle §§ 18 a 37 zák. sarého), vyslovuje při tom, že obžalovaný měl si ještě získati svolení k rozmnožení od soukromého obžalobce. Správně takto soud nalézací vztahuje zprvu své úvahy a výrok v na originál, jakožto předmět a podklad práva původcova (pokud se týče jeho právního nástupce), dílo umění výtvarného napodobovati a napodobeniny odbývati. Před tím již zjistil soud nalézací, že mezi obrázkem uveřejněným v kalendáři na rok 1927 (pozastaveným) a výslovně povoleným otiskem v čísle 46. časopisu »D. Bote« z roku 1926, pokud se týče mezi reprodukcí originálu na pohlednicích, vydaných soukromým obžalobcem, není rozdílu, až na rozdíl v délkovém rozměru, z čehož plyne skutkově a s důsledky právními, že i otisky pořízené štočkem menším byly napodobeninami originálu. Soud nalézací nepochybuje dále ani o tom, že obžalovaný byl si vědom, že soukromému obžalobci přísluší (přenesená naň) práva původská k obrázku, o němž jde.

Třebaže rozsudek úvodem svých zjištění a závěrů, jimiž dochází z důvodů subjektivních ke sproštění obžalovaného, praví, že nelze mluvit o tom, že obžalovaný zasáhl vědomě do práva soukromého obžalobce nebo že úmyslně cizí dílo pokud se týče jeho napodobeniny uvedl v oběh, přece podle vnitřní spojitosti rozsudkových důvodů nemůže býti pochybným, že rozsudek důvod bezviny obžalovaného spatřuje nikoli v jeho nevědomí o jsoucnosti a podmětu cizího práva původského, nýbrž v jeho nevědomí o nedovolenosti reprodukce obrázku v B.-Bote. Jahrbuch für 1927, přesněji, poněvadž zároveň nalézací soud předpokládá, že soukromý obžalobce k této reprodukci nepřivoli — v omylu, jímž se dal obžalovaný svěsti k předpokladu přivolení. Vyjadřujeť rozsudek závěr. vedší jej ke sproštění obžalovaného, výrokem, že »obžalovaný mohl předpokládati spravedlivě, že syn soukromého obžalobce, zaměstnaný v závodě otcově, dal mu štoček s vědomím soukromého obžalobce, vždyť se nejedná o tak drahocennou věc, štoček lze pořídit za 60 Kč«. A na posílení tohoto stanoviska dodává ještě rozsudek, že převedením reprodukční desky převádí se i právo rozmnožovací, ač před tím zřejmě uvěřil tvrzení obžalovaného, že mu syn soukromého obžalobce dal (na podzim 1924) menší štoček k dispozici, tedy nikoli darem, a ač slovo »převedení« (rozmnožovacího prostředku) v § 18 nového

zákona i »postoupení« v § 18 zákona starého znamenají převod rozmnožovacího prostředku do vlastnictví (srovnej Pospíšil, výklad zákona o právu původském str. 109, Altschull, Erläuterungen zum österreichischen Urheberrechtsgesetze, str. 78, a Löwenbach k § 18 nového zákona). Nehledíc k tomu, že v tomto dodatku spojuje soud nalézací účinky opravňující k reprodukci se skutečností, jež jich po zákonu nezakládá, je skutkový předpoklad nalézacího soudu o omylu obžalovaného co do dovození reprodukce stížen neúplností, již mu zmateční stížnost, třebaš pod jinými hesly, právem vytýká. Nelze sice přisvědčiti stížnosti, upírali onomu výroku důvody, neboť rozsudek přece jen, byť stručně, poukazuje k tomu, že Sch. ml., od něhož obžalovaný podle předpokladu soudu v roce 1924 dostal menší štoček (k dispozici), byl zaměstnán v otcově závodě, a k nevelké ceně štočku, při čemž ovšem přehlíží, že nešlo o cenu štočku, nýbrž o právo rozmnožovací. Ale pravda je, že, měl-li soud nalézací pro přiznání omylu obžalovaného, jen jeho předpokládanou domněnku, že mu Sch. ml. dal štoček (k dispozici) s vědomím svého otce, soukromého obžalobce, neměl pouštěti se zřetele, nýbrž měl v této příčině uvážiti, co sám zjišťuje, že k odevzdání (menšího) štočku synem soukromého obžalobce došlo na podzim 1924, že však soukromý obžalobce sám v roce 1926 zapůčil obžalovanému (větší) štoček jen k otištění ve zvláštním čísle »D. Bote« z června 1926, ale výslovně si při tom vyhradil, že nesmí se poříditi kopie (rozmnožení) a že nesmí se rozšiřovati (do oběhu uváděti). Při zjištěné totožnosti díla obojím štočkem rozmnožovatelného bylo tedy podle zásady § 258 a 270 čís. 5 tr. ř. na soudě nalézacím, by, než došel k onomu předpokladu, vypořádal se s těmi výsledky hlavního přelíčení a průvodního řízení, jež poukazovaly k tomu, že obžalovaný v roce 1926, než přikročil k otištění menšího štočku v kalendáři na rok 1927, věděl o tom, že soukromý obžalobce nepřivoluje k jinakému otištění (napodobení a odbývání) kresby, než ke kterému výslovně přivolil; tak se zachovati nalézací soud opomenul. Poněvadž vada týká se okolnosti závažné, pro posouzení případu přímo rozhodné, je rozsudek stížen zmatečností podle čís. 5 § 281 tr. ř. Bylo proto podle § 288 čís. 1 tr. ř. uznati, jak se stalo, aniž třeba zabývati se i dalšími vývody zmateční stížnosti.

Čís. 3293.

Na zmateční stížnosti jest, by označila ony složky zlého úmyslu, jež podle jejího náhledu měly býti zjištěny, avšak zjištěny nejsou; nestačí pouhé tvrzení, že není zjištěn »zločinný úmysl«.

Podle § 5 tr. zák. je návodcem ke zločinu, kdo rozkazem, radou, poučením, pochvalou zlý skutek nastrojil nebo k němu úmyslně příčinu dal. Rozkaz, rada, poučení, pochvala mohou se díti v jakékoliv formě; pro návod ke krivému svědectví stačí i pouhý posuněk (položení prstu na ústa za zády vyšetřujícího soudce a zavolání »pst«).

(Rozh. ze dne 13. října 1928, Zm II 87/28.)